

Sygn. akt V KK 698/21

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **skazanych R. O. i J. K.**

skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i innych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 7 marca 2022 r.,
wniosków obrońców skazanych R. O. i J. K. w przedmiocie wstrzymania wykonania
wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 10 grudnia 2018 r., sygn. akt III K (...),
zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 kwietnia 2021 r., sygn. akt II AKa (...),

p o s t a n o w i ł
wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2018 r. Sąd Okręgowy w S. III Wydział Karny, w sprawie o sygn. akt III K (...), uznał m.in. oskarżonego R. O. go za winnego czynów opisanych w punktach XXVI - XXXIII części wstępnej ww. *wyroku*, z tą zmianą, że z opisu czynów w stosunku do wymienionego wyeliminowano zwrot „w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej jak w punkcie I” i ustalił, iż działał on w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od października 2015 r. do marca 2016 r., wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a nadto, przyjmując, iż uczestniczył w obrocie znaczną ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 12 kg i tym sam Sąd zakwalifikował ten czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 56 ust.

3 cyt. wyżej ustawy i art. 33 § 1 i 3 k.k. Sąd wymierzył R. O S. karę 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych w wysokości 100 (stu) złotych każda.

Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w S. uznał oskarżonego J. K. za winnego czynów opisanych w punktach I i LXXVII - LXXVIII części wstępnej wyroku, z tą zmianą, że zakwalifikował go z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to przestępstwo, na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 299 § 5 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności. Następnie na podstawie art. 85 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone J. K. kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Wyrok został zaskarżony m.in. apelacjami wniesionymi przez obrońców R. O. i J. K..

Sąd Apelacyjny w (...) II Wydział Kamy wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2021 r. co do R. O. zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy. Z kolei co do J. K. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec niego karę łączną pozbawienia wolności obniżył do 3 (trzech) lat.

Od wyżej wymienionego wyroku kasacje wnieśli m.in. obrońcy R. O. i J. K.. Obrońca R. O. zaskarżył wyrok Sądu II instancji w całości na korzyść skazanego i zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa procesowego:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutów apelacji dotyczącym obrazu przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, w zakresie dowolnej, a nie swobodnej, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - osobowego i polegającą na arbitralnym oraz bezkrytycznym zaakceptowaniu przez Sąd odwoławczy niewątpliwie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego, poczynionej przez Sąd I instancji i przez to brak należytej kontroli odwoławczej zastosowania art. 7 k.p.k. w toku przeprowadzonego postępowania, przy jednoczesnym ogólnikowym powoływaniu się na poprawność orzeczenia Sądu I instancji

oraz fragmentarycznym odniesieniu się do zarzutów obrońcy, a zarazem polegająca na tym, że Sąd II instancji (a uprzednio także Sąd I instancji) nie uwzględnił wszystkich okoliczności tak na korzyść jak i niekorzyść skazanego (...);

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. polegająca na nienależytym rozpoznaniu zarzutu apelacji dotyczącym obrazu przepisów prawa procesowego, która mogła mieć i miała wpływ na treść orzeczenia, w zakresie braku oparcia przez Sąd wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku postępowania oraz zupełne pominięcie wniosków dowodowych obrońcy R. O. przy zarazem ogólnikowym powoływaniu się na poprawność *Wyroku* Sądu I instancji w tym zakresie;
1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. polegająca na nienależytym rozpoznaniu zarzutu apelacji dotyczącym obrazu przepisów prawa procesowego, która mogła mieć i miała wpływ na treść orzeczenia, w zakresie ich niezastosowania mimo istniejących wątpliwości co do sprawstwa i winy R. O. (rozstrzygnięcie na niekorzyść skazanego niedających się usunąć wątpliwości), skutkującego błędnym ustaleniem okoliczności mających wpływ na wynik sprawy.

W związku z tymi zarzutami skarżący wniósł o uchylenie skarżonego wyroku w zaskarżonej części oraz w razie potrzeby wyroku Sądu I instancji w części skazującej R. O. za zarzucane jemu czyny i orzeczenie co do istoty sprawy przez uniewinnienie skazanego, ewentualnie przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania. Poza tym, skarżący wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

Od wyżej wymienionego wyroku kasację wywiódł także obrońca skazanego J. K.. Zaskarżając go w całości na korzyść skazanego zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na jego treść, a mianowicie: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rzetelnej kontroli odwoławczej wyrażający się nie rozważeniem w sposób rzetelny i wszechstronny wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów oraz ograniczeniem się w uzasadnieniu wyroku

instancji *ad quem* do twierdzeń lakonicznych, ogólnikowych i powierzchownych, pozbawionych dokładnej analizy przesłanek, na których zostały oparte.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. obrońca skazanego wniósł także o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku skazującego w stosunku do J. K..

Obrońca skazanego R. O. nie uzasadnił wniosku o wstrzymanie wykonania wyroku. Natomiast obrońca J. K. jako uzasadnienie złożonego wniosku wskazał na sformułowane w kasacji zarzuty, z których wynikać ma realna szansa uwzględnienia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski są bezzasadne.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jego zasadności.

Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie. Sformułowane w obu kasacjach zarzuty dotyczące braku rzetelnego przeprowadzenia przez sąd odwoławczy kontroli wyroku Sądu I instancji, czy zbyt ogólnego odniesienia się do zarzutów apelacyjnych, nie mają takiego charakteru, aby możliwa była ich ocena jako jednoznacznych w swej wymowie,

Tymczasem z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle wysokie, by stanowiło to wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.